

РЕШЕНИЕ

№ 771

гр. София, 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Вяра Русева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10189** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на К. А. Н., чрез адв. Л. М. срещу Решение № 20191370 от 28.09.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10-ти състав, по НАХД № 4903/2021 г. С решението съдът е потвърдил Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение установено с автоматизирано техническо средство или система Серия „К” № 4317263, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи, с който на основание чл.189, ал.4, вр. с чл.182, ал.1, т.3 от Закона за движение по пътищата е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева, за извършено нарушение на разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на решението – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Касаторът твърди, че СРС не е съобразил фактите по делото. Не е обсъдил доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и така е достигнал до неправилни правни изводи. Искането до съда е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС като постанови отмяна на издаденото НП. Претендира присъждане на разноски по делото.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се

представлява.

Ответникът, редовно уведомен, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл.211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

В атакуваното решение, първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка, въз основа и след анализ на събраните по делото писмени доказателства. Районният съд е приел, че на 01.12.2020 г. в 10:54 ч. в [населено място] по [улица], с посока на движението от [улица]– хотел „Б.“, с посока на движението от [улица]към [улица]е установено и заснето с преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1 с фабричен № 11743С7, нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, изразяващо се в превишение на максимално допустимата скорост на движение в населено място, извършено с лек автомобил „БМВ Х6“ Х. Д. 40, с рег. [рег.номер на МПС] (собственост на [фирма]), движещо се със скорост от 74 км/ч., при разрешена скорост от 50 км/ч. (за населено място).

За това нарушение е издаден процесният електронния фиш, въз основа на снимков материал от система за контрол на скоростта на движение на МПС-та с вградено разпознаване на номера и комуникации - № 0269110 до № 0269454 от техническо средство – система тип ARH CAM S1 с Ф№ 11743С7 , записваща и заснемаща дата, час, скорост и регистрационен номер на автомобила. От справка от Ц. за собственост на заснетото МПС е установено, че същото се притежава от [фирма]. В тази връзка и от декларация за получаване на автомобила за пробно каране на името на К. Н.; Протокол за връщане на автомобил от пробно шофиране и копията на личната карта и свидетелството за управление на МПС на К. Н..

За да потвърди ЕФ, въззивният съд е приел, че системата за контрол, с която е установено процесното нарушение, отговаря на изискванията на чл.189, ал.4 от ЗДвП и използването ѝ в случая за установяване на нарушението е в съответствие с приетото с ТР № 1/26.02.2014 г. Наред с това тази система е от одобрен тип и е преминала периодичен контрол за техническа изправност. От обективна страна е прието за безспорно доказано, че процесният лек автомобил се е движил в рамките на населеното място (съгласно дефиницията на § 6, т.49 от ЗДвП) с 74 км/ч, тоест над ограничението от 50 км/ч. Установява се от представените писмени доказателства – Протокол за използване на автоматизирано техническо средство от 26.06.2018 г. и схема на пътния участък, в които е установено нарушението, че същото е заснето в рамките на населено място – [населено място] (съгласно дефиницията на § 6, т.49 от ЗДвП).

Въз основа на представени доказателства за техническата годност на автоматизираното техническо средство тип ARH CAM S1 с Ф№ 11743С7 е прието, че същото представлява такова от одобрен тип (Удостоверение за одобрен тип средство

за измерване № 17.09.5126, валидно от 07.09.2017 г. до 07.09.2027 г.) и е преминало периодична проверка за техническа изправност на 01.10.2020 г. (Протокол № 68-С-ИСИС/01.10.2020 г. за проверка на преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1). Следователно, безспорно се установява, въз основа на данните от посоченото техническо средство за контрол, че процесният автомобил се е движил с 77 км/ч (74 км/ч след приспадане на толеранс от 3 %), тоест с 24 км/ч над ограничението от 50 км/ч за населено място, съгласно чл.21, ал.1 от ЗДвП. С оглед на това е доказано от обективна страна визираното в ЕФ нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, съгласно който при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава стойност от 50 km/h в населено място. Електронният фиш е връчен лично на г-н Н. на 12.03.2021 г. Представена е декларация за това, че същият на посочената дата, място и време е управлявал автомобила, който е собственост на [фирма].

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

По делото се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч, съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена разрешената скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно – и правилно подведено под санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП. Обратно на твърденията на касатора и видно от ЕФ, в посоченото време и място със скорост 74 км/ч., касаторът е нарушил забраната на чл.21, ал.1 от ЗДвП, като е превишил допустимата скорост с 24 км/ч. Техническото средство е преминало ежегодния периодичен технически преглед. Същото е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност.

На следващо място, настоящата инстанция напълно споделя изводите на СРС, че с оглед измененията на ЗДвП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., нормативният акт е съобразен с Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014г. на ВАС относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта, чрез добавяне в разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП на термина "автоматизирано" техническо средство, дефиниран в §6, т.65 от ДР на ЗДвП – „Автоматизирани технически средства и системи" са както стационарните системи (прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган), така и мобилните технически средства, които могат да са прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес“. Следователно, мобилните системи за видеоконтрол след законодателните изменения представляват годно средство за констатиране и заснемане на нарушения на установените ограничения на скоростта.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в ЕФ фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

Правилен е изводът на въззивната инстанция основан на събраните по делото доказателства, че касаторът като участник в пътното движение е осъществил от обективна и субективна страна състав на нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустима скорост на

движение при управление на МПС в населено място по смисъла на чл.21, ал.1 ЗДвП, тъй като на 26.06.2018 г. в 10,49 ч., на описано място в [населено място] управлява конкретно посочен автомобил, като при ограничение на скоростта за населено място от 50 км/ч. водачът се движи с наказуема скорост от 74 км/ч (след приспаднат толеранс).

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост за населено място от 21 до 30 км/ч. санкцията е в размер на 100 лв.

Воден от гореизложеното и на осн. чл.221, ал.2, пр. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20191370 от 28.09.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав, по НАХД № 4903/2021 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.